

Bil ki Ben de Sana Dokunuyorum Kafka

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Mayıs 2022

Düşlerim tekin değil bu aralar, sevgili Kafka: tıpkı senin de vurguladığın üzere ne de olsa düşlerde tekin olmadığını söyleyen ilk sendin.

Gecelerin ayrıacı ve de:

İklimde saklı bulantı gibi yüreğin de buhranını ekledin mi ve elimde olmadan kayıp gidenler yine elimden asla elimine edemediğim insan kayıpları yoksa ayıpları mı demeliydim?

Mahmuzladığım hangi duygum yok ki beni benden alan ve içimde geçmek bilmeyen o sıkıntı.

Aşüfte rüzgâr pek bir temkinli. Az evvel uyandım ve balkon kapısını açtım yekten derken kapılar çarptı yüzüme ve anladım ki kapıları kapatan ve çarpan yine benim kendi yüzüme.

Yüz bulduğum hiçbir insan yok, sevgili Kafka senden başka hatta annem bile ve ben özellikle onu öylesine üzüyorum ki-üzüyormuşum meğer geçen gün rahatsızlandığında dank etti kafama ansızın.

Arz edeceğim bir hayalim de yok artık ve düşlerim karabasan misali üstüme çöken o karanlık ve uğultu yok mu üstelik gecenin kaç olursa olsun karşı bahçedeki kilisenin çanları aralıksız çalıyor ne de olsa Paskalyaları.

Çocukluğumda tanıdığım ve beni benden çok seven rahmetli Gayri Müslim komşularımız ve ben onlardan öğrendim insan ayrımının olmayacağını çünkü bizim ortak bir dilimiz vardı: elbet sevgi ve insanlık.

Nadasa aldığım çok duygu var, Kafka.

Yüreğime ektiğim nicesi ve de.

Kaybolmaya yüz tutmuş gün ışığı ve yüzü solan güneş.

Günyüzü görmek ne demek ki yeter ki karanlık olmasın insanın içi ve de doğası ve ben özellikle son zamanlarda öylesine karanlık insanlar tanıdım ki: üstelik Allah'ın dillerinden düşürmeyen ve yürekten yüreğe yolculuk yaptığımızı inandıklarım zaten başıma ne gelirse hep alıklığımdan geliyor.

İnsanların şifresi olduğunu asla kabul etmiyorum ve onları gördüğüm gibi biliyor yüreğime sokuyorum sonra da tüm kalp damarlarım tıkanıyor: ya anjiyo olmalı duygularım ya da o karanlık insan hayallerini hayatımdan çıkarmalıyım ama olmuyor: ben bunu yapamıyorum ve ben neyi/kimi görürsem göreyim aslında görmek istediğim gibi algılayıp konumlandırıyorum yüreğimde.

Melekler ve iç sesim ise sürekli konum atıyor bana:

“Dikkat et. SOS.”

Bense sadece; “susun” diyorum ve yüreğime söz dinletemiyorum üstelik kim olursa olsun; yaşı ya da cinsiyeti ya da konumu çünkü ben kuşdilinden değil yürek dilinden besleniyorum ve elimi bırakmayacağını söyleyen bir dünya dolusu insan, sevgili Kafka:

Ellerim çatlamış.

Ellerim bomboş.

Hatta ellerim kanlı çünkü kendimi kanatmayı çok iyi beceriyorum insan soyuna güvendiğim kandığım kadar da rahmetle anıyorum hep de beni terk edip giden gerçek ve kadim dostlarımı.

Sevecen bir iklime uyandığım günler evvel...

Mayıs ayı tebessüm ederken bulutları yarıp da...

Yollara düştüğüm.

Sonra taşa tutulduğum.

Taş kesilen sözcükler ve taş kesilen insanlar: Allah biliyor her şeyi herkesi olduğu gibi görüp de ben kalbimi aldığımda ise beni uyarıyor evren ama ben yelteniyorum dahi değil yanıldığımı düşündüğüm...

Ruhun manivelası.

Sözcüklerin de kukuletası.

Sakalım yok ki lafımı dinlesinler.

Başımda da uçuşan kavak yelleri ama bildiğiniz gibi değil ben sadece ya kavak ağacına tırmanıyorum ya da ağacın tepesinden düşüp Newton'un başına düşen elma misali yerçekimini değil sadece sevgi çekimini hissediyorum ve hep seviyorum da insanları şaşı gözlerle ise kendimin arkasından baka kalıyorum ya da bakaya kalmış bir emir eri gibi sürekli emir yağdırıyorum kalbime hatta tüm organlarıma. Yekten yere serildiğim, Kafka.

Boynumun borcu madem duraksamadan sevmek...

Sonra tepelere tırmandığım elbet içim içime sığmazken ben de yere göğe sığmazken engel olamadığım coşkumla illa ki randıman almalıyım hayattan ve sevmediğim gün benim için harcanmış bir gün ve söz madem dönüp dolaşıp sevgiye geldi; sevdiğim kadar sevildiğime de hep emin olduğum ömrün řu son çeyreğinde yaşadıklarım yok mu?

İlla ki hayal kırıklığı ve zaman israfı.

Sürgülediğim kapı ya da yüzüme kapanan kapılar ve hoyrat rüzgârın da benimle ne alıp veremediği varsa artık...

Latife etmeyi çok isterdim, Kafka ve dün gece düşümdede gördüklerin sadece karanlıktan ve sessizlikten ibaret de değil peşime düşen birilerinin varlığından kaçtığım kadar da kendimden kaçtığım akabinde kendimi kovaladığım elbet elimden düşmeyen dua kitabı sayesinde zar zor da olsa atlattım dünü ve evvelsi günü.

Sözcüklerimi nadasa aldığım o uzun ve sıkıcı yıllar.

Evde miskince oturduğum ve çile çile yünle çile doldurduğum ve yazmaya başlamanın ertesinde ördüğüm onlarca metre kilimi ve örtüyü nasıl da coşkyla çöpe atmışken ve Kafka sanma ki durduk yere yazıyorum ve içimde biriken bu duygu seliyle ben kim bilir kaç yüz yıl yaşamayı dilerdim de yüzlerce milyon da cümle ve deneme ve şiir yazardım eğer ki ömrüm birkaç asra denk gelse.

Yalnızlığımı beyit beyit örerken.

Haşmetli sevgimi de insanlara oluk gibi akıtıp yüreğimi bölerken.

Nazenin bir esintiyim aslında ben.

Nadide bir de...

Yok, yok, o kadar da abartmayayım sadece bir ömür binlerce defa yarı yolda kalmış bir faniyim bir o kadar da akla zararım hani ve hadi, gel desem ve uzat elini, desem... Biliyorum da elini uzattığını oradan ve sana malum olduğuna yürekten inanıyorum ve de senin yazdıklarını okurken bil ki ben de sana d/ okunuyorum Kafka hiç kimseye d/okunamadığım kadar bu bağlamda beni affet ve mazur gör ama bil ki;

ben de huzursuz bir ruhum bu zamanın bu asrın çöplüğünde öten bir horoz olmayı da asla istemedim istemezdim de...